

Wiadomości KSN

Biuletyn Informacyjny Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S”

Nr 23

listopad

1997 r.

Solidarność

Posiedzenie Prezydium KSN 25 października br.

25 października 1997 r. odbyło się posiedzenie Prezydium KSN. Obrady prowadził Przewodniczący KSN Janusz Sobieszczański.

Hanna Witkowska Przewodnicząca Komisji Zagranicznej KSN przedstawiła aktualny stan działalności naszej Sekcji na forum międzynarodowym. Barbara Jakubowska i Jerzy Dudek są obecnie (22-26 X) w Paryżu na Kongresie UCC CFDT i na spotkaniu z FIED (struktura związków zawodowych stanowiących odpowiednik w krajach zachodnich naszych JBR-ów). W listopadzie odbędzie się konferencja EI w Słowenii, w której weźmie udział Ryszard Mosakowski, oraz konferencja w Budapeszcie z udziałem ze strony KSN Elżbiety Leszczyńskiej i Andrzeja Grząślewicza. W Hadze odbyła się konferencja na temat edukacji dorosłych i kształcenia ustawicznego. Delegacji większości krajów uczestniczących w konferencji przewodniczyli ministrowie edukacji. Tymczasem Polska była bardzo słabo

dyrektor departamentu z MEN nie był dostatecznie zorientowany w sytuacji polskiej nauki i edukacji. Hanna Witkowska poinformowała, że na Radzie Światowej Education International omawiano stan przygotowań do następnego Kongresu światowego EI, który będzie miał miejsce w Waszyngtonie w USA w lipcu 98 r. Tytuł konferencji: „Budowanie XXI wieku”. Proponowanymi tematami obrad są:

- edukacja ciągła - przez całe życie,
- edukacja i ekonomia nauczyciele
- ich prawa i odpowiedzialność,
- budowanie koalicji dla reform.

Można jeszcze zgłaszać nowe tematy oraz propozycje rezolucji. Prezydium postanowiło przetłumaczyć rezolucję już proponowaną i przesłać ją do członków Rady i zainteresowanych nią osób w KSN. W EI proponowane są dość daleko idące zmiany organizacyjne. Proponuje się rozwiązanie stałych komisji EI i powoływanie zespołów eksperckich do rozwiązywania konkretnych problemów. EI zdecydowała o organizowaniu co dwa lata konferencji na temat szkolnictwa wyższego (takiej jaką była konferencja w Paryżu w maju br.).

H. Witkowska poinformowała, że w Gazecie Wyborczej ukazał się dość krytyczny artykuł Danuty Zagrodzkiej o szkolnictwie wyższym w Niemczech Przewodniczący GEW Gerard Keller jest dość zbulwersowany tą publikacją - prosił o dokładne przetłumaczenie tego artykułu na niemiecki. Prezydium KSN zde-

cydowało o sfinansowaniu tego tłumaczenia.

H. Witkowska powiadomiła, że na 29 sesji Konferencji generalnej UNECO będzie proponowany do przyjęcia dokument opracowywany między innymi w czasie konferencji EI w Paryżu w maju br. „Rekomendacja w sprawie Statusu Personelu Nauczającego w Szkolnictwie Wyższym”. Obecna w Paryżu delegacja KSN w składzie

H. Witkowska, J. Sobieszczański, R. Mosakowski aktywnie uczestniczyła w opracowaniu tego dokumentu. KSN uzyskała zapewnienie ze strony Rządu RP, że uczestniczący w 29 sesji UNESCO przedstawiciele Rządu Polski udział „Rekomendacji” poparcia.

W Krakowie odbyło się zebranie przygotowawcze do kolejnej Konferencji Bałtyckiej.

Barbara Jakubowska dokonała tłumaczenia na polski „Europejskiego Manifestu Nauczycieli”. Prezydium zdecydowało wydać to tłumaczenie w postaci broszury.

Prezydium przedyskutowało projekt zasad wyborczych na WZD KSN kadencji 1998/2002 przygotowany przez Ryszarda Mosakowskiego. Postanowiono, że uwagi do tego projektu należy przekazywać do Biura KSN oraz do R. Mosakowskiego w terminie do 7 XI br.

Omawiano organizację WZD KSN w Lublinie. Józef Kaczor przedstawił aktualny stan przygotowań tego Zjazdu w Lublinie. Zdecydowano, że materiały robocze na WZD do 10 listopada będą

W numerze:

Prezydium KSN 25.X.br.

Rada KSN 15.XI.br.

O spotkaniu Rady KSN z organizacjami zakładowymi PAN.

O edukacji w expose Premiera.

Wydatki na szkolnictwo wyższe.

Place w szkołach artystycznych.

Sprawy zagraniczne

Stanowisko Rady Głównej w sprawie powodzi.

Z prac Komisji Interwencji.

reprezentowana. Delegaci z MEN nie znali obcych języków, nie zabierali głosów w dyskusjach. Na pytania dziennikarzy musiała odpowiadać H. Witkowska, ponieważ

przyjmowane przez organizatorów w Lublinie i przez nich rozsyłane do delegatów. Materiały późniejsze przygotowuje Biuro KSN Ustalono: listę gości WZD, propozycje przewodniczących Komisji Zebrania itp. Rozważano, co

można by zrobić, aby Komisja Wyborcza KW KSN działała bardziej sprawnie Postanowiono, że wiceprzewodniczący KSN ds. Wewnętrznych Ryszard Mosakowski w porozumieniu z Przewodniczącym KW KSN Janu-

szem Chmurą zwoła zebranie Komisji Wyborczej KSN, na którym zapadną decyzje o powiększeniu składu, kalendarzu prac i o usprawnieniu wewnętrznej organizacji Komisji.

Maria Wesołowska

Posiedzenie Rady KSN 15 listopad 1997 r.

Dziewiąte posiedzenie Rady KSN odbyło się dnia 15 listopada 1997 r. Było ono poświęcone praktycznie w całości dyskusji nad projektem klucza wyborczego delegatów na WZD KSN kadencji 1997/2002. Rada w trybie głosowania poszczególnych punktów uchwaliła zasadnicze punkty zasad wyborczych.

Całość tego Dokumentu przedstawimy w następnym zeszyście „Wiadomości KSN”. Rada podjęła uchwały: o nagrodach dla pracowników Biura KSN i o zatrudnieniu

w Biurze nowej pracownicy. Jerzy Dudek poinformował Radę o swej rozmowie w Paryżu z Michaielem Rousselotem dotyczącą przystąpienia KSN JBR do organizacji FIET. Wstępna deklaracja akcesu do FIET została już podpisana przez KSN JBR na konferencji w Katowicach 24.09.1993 r. Obecnie chcielibyśmy sfinalizować tę procedurę. Rada KSN zaakceptowała propozycję członkostwa KSN JBR w FIET. Józef Kaczor organizator WZD w Lublinie omawiał z członkami Rady organizację Zjazdu .

Przypominam, że WZD KSN odbędzie się w Dąbrowicy koło Lublina w Domu Caritas „Spotkania” w dniach 6-7 grudnia 1997 r. Początek obrad w sobotę o godzinie 11⁰⁰. W Zjeździe biorą udział delegaci na WZD KSN kadencji 1995/98.

Jako obserwatorzy mogą być również obecni członkowie KSN nie będący delegatami. Przewiduje się zaproszenie przedstawicieli Rządu RP, władz naszego Związku oraz rektorów uczelni Lubelskich.

Maria Wesołowska

Spotkanie Rady KSN z Przedstawicielami Komisji Zakładowych Instytutów PAN

Dnia 8 listopada odbyło się spotkanie Rady KSN z Przedstawicielami Komisji Zakładowych PAN. Porządek spotkania obejmował trzy punkty zagadnień:

- a) Wprowadzające wystąpienie Przewodniczącego KSN,
- b) Problemy dotyczące Ustawy o Polskiej Akademii Nauk,
- c) Wybory delegatów na Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki na kadencję 1998/2002.

Dyskusja była bardzo interesująca, zabierało głos wielu mówców. W podsumowaniu części zebrania poświęconej Ustawie o PAN Janusz Sobieszkański prowadzący spotkanie stwierdził, że poruszono bardzo wiele ważnych spraw i że z przebiegu dyskusji jasno wynika celowość ponownego zmierzania z problemem Ustawy o PAN. Trzeba przygotować postulaty nowelizacji przepisów ustawy i bardzo szybko wychwycić te sprawy, które mogą prowadzić do poprawy sytuacji w rozporządzeniach wykonawczych: w statucie PAN i innych. Trzeba też czuwać, aby przepisy około ustawowe nie pogorszyły sytuacji.

W części dotyczącej wybo-

rów zwrócono uwagę, że prawo wyboru delegatów na WZD KSN będą mieli jedynie członkowie KSN czyli te organizacje zakładowe, które spełniają wymagania formalne przynależności do Sekcji, a więc podjęły na swoich WZD uchwałę o członkostwie KSN i mają aktualnie opłacone składki. Trzymiesięczna zaległość w płaceniu składek jest formalną podstawą do utraty członkostwa. Zwrócono uwagę, że w chwili obecnej tylko 12 organizacji zakładowych placówek PAN zgłosiło formalnie swoje członkostwo w KSN, a zaledwie około 9 opłaca składki w wysokości ustalonej w Uchwale Finansowej KSN. Jeśli ta sytuacja nie zmieni się radykalnie, to wśród ponad 100 delegatów na WZD KSN może znaleźć się zaledwie 2-3 przedstawicieli Związku z placówek PAN. Byłoby to niekorzystne dla działalności związkowej na terenie PAN, a KSN z konieczności zajmowałaby się głównie sprawami szkolnictwa wyższego i jednostek badawczo-rozwojowych.

W dalszej dyskusji padły stwierdzenia, że małe organizacje zakładowe nie stać na opłacanie

składek KSN - bywa, że organizacje te nie mają pieniędzy na wypłacenie świadczeń statutowych. W odpowiedzi na te obawy należy stwierdzić, że 5%jednoprocentowych składek związkowych dla małych organizacji, to jest zaledwie kilkadziesiąt złotych miesięcznie (ok.20- 40zł). Natomiast w przypadku braku finansowego pokrycia zobowiązania do wypłat zasiłków statutowych, zasiłki takie wypłacane są z kas Regionów NSZZ „S”.

Na zarzut, że mała organizacja zakładowa nie ma szans na swego przedstawiciela w Radzie Krajowej KSN, Przewodniczący KSN odpowiedział, że nie jest przecież możliwe, aby każda Komisja Zakładowa miała swego reprezentanta w Radzie. Przygotowujemy jednakże taki klucz wyborczy, który zapewniłby PAN i JBR-om możliwie reprezentatywną delegację.

Sprawozdanie ze spotkania zostanie przesłane uczestnikom. Biuro KSN może również na życzenie przesłać to opracowanie zainteresowanym osobom.

Maria Wesołowska

Zamieszczamy fragment dotyczący nauki i edukacji
w exposé Premiera Jerzego Buzka
wygłoszony na forum Sejmu RP
dnia 10 listopada 1997 r.
(Red.)

Exposé Premiera prof. dr hab. Jerzego Buzka

„.....Chcemy rodzinie zapewnić niezależność, a rodzicom gwarancję wpływu na edukację i wychowanie dzieci. Będą mogli swobodnie wybierać dzieciom szkołę, decydować o nauczaniu prawnie uznanych religii w szkołach publicznych, zyskają realną możliwość przeciwdziałania negatywnym oddziaływaniom na dzieci środowisk przestępczych i sekt.

Wykształcenie jest inwestycją narodów i wolnych ludzi we własną przyszłość. To oświata i szkolnictwo wyższe zadecydują o pozycji Polski wśród innych państw. Wykształcenie określa dziś tożsamość narodu oraz rozwój jego kultury w warunkach otwarcia na świat. Edukacja jest też najlepszym sposobem wyrównywania szans życiowych. Dlatego za konieczne uznajemy przeprowadzenie radykalnej reformy systemu edukacji dostosowującej się do wymogów XXI wieku. Szkoła winna pomagać rodzicom w wychowaniu, szkoła prowadzona przez gminę może przyczynić się do rozwoju środowisk lokalnych. Z tych dwóch perspektyw chcę patrzeć na przyszłość polskiej oświaty. Szybko zdecentralizujemy system edukacyjny i wprowadzimy reformę programową, zastąpimy egzamin do szkół średnich egzaminem kończącym naukę w szkole podstawowej. Doprowadzimy do powszechności średniego wykształcenia. Wprowadzimy nowy egzamin maturalny. Radykalnie zreformujemy, szkolnictwo zawodowe. Planujemy też, by co trzeci absolwent szkoły średniej kontynuował naukę na poziomie uniwersyteckim.

Konieczne jest stworzenie takiego systemu stypendialnego, który skutecznie, znacznie skuteczniej niż dziś, wyrównałby szansę młodzieży wiejskiej na zdobycie solidnego wykształcenia średniego i wyższego. Niezależnie od tego systemu zamierzam wraz z ministrami edukacji i rolnictwa utworzyć specjalne stypendia dla najzdolniejszych uczniów z rodzin wielodzietnych ze wsi i małych miast.

Unowocześnimy system kształcenia nauczycieli, odblokujemy ścieżki awansu dla dobrych, podnoszących swe kwalifikacje pedagogów. Doprowadzimy do wzrostu płac nauczycieli. Mój rząd doprowadzi do faktycznego równouprawnienia szkolnictwa państwowego i publicznego.

Zwiększymy wydatki na szkolnictwo wyższe. Będziemy także wspierać rozwój nauki. Stanowi ona, wraz z edukacją, najważniejszą dziedzinę inwestowania w przyszłość narodu. Stworzymy równocześnie warunki do poprawy systemu rozdziału środków na naukę oraz do koniecznej restrukturyzacji istniejących instytucji naukowych. Realizacji wymienionych powyżej celów służyć będzie przyjęcie nowej ustawy o edukacji narodowej oraz nowelizacja ustawy o szkolnictwie wyższym, obejmująca także ustawę o wyższym szkolnictwie zawodowym.....”

Sprostowanie

W poprzednim numerze „*Wiadomości KSN*” w informacji o Premierze prof. dr hab. Jerzym Buzku mylnie podaliśmy, że brat Jego dziadka Józef Buzek był profesorem Politechniki Lwowskiej. W rzeczywistości był profesorem Uniwersytetu Lwowskiego im. Jana Kazimierza, kierownikiem Katedry Prawa i Dziekanem Wydziału. Przepraszamy.

Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”
Politechniki Śląskiej.

Gliwice, 7 listopada 1997 r.

WYDATKI NA SZKOLNICTWO WYŻSZE W LATACH 1990 – 1997 r.

Rok	Wydatki ^A (ceny bieżące) mln. PLN	Wskaźnik inflacji wg GUS %	Mnożnik ^B	Wydatki wg cen 1997r (2)·(4) mln. PLN	Wydatki wg cen 1997r w stosunku do 1990r (5):5110	Liczba studentów ^C		Wydatki na 1 studenta wg cen 1997 r PLN		Wydatki na jednego studenta wg cen 1997r w stosunku do 1990r	
						Ogółem	Studia dienne	Ogółem	Studia dienne	Ogółem (9):13280	St. dzienne (10):17330
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1990	666,68		7,665	5110	1	384 706		13280		1	
1991	664,97	170,3	4,50	2992	0,586	407 571	294 925	7340	17330	0,553	1
1992	1 010,99	143	3,15	3185	0,623	470 276	308 868	6773	9687	0,510	0,559
1993	1 269,61	135	2,33	2958	0,579	555 330	338 265	5326	9416	0,401	0,543
1994	1 633,09 ^D	132,2	1,76	2858	0,562	634 590	369 885	5326	7997	0,401	0,461
1995	2 177,54 ^D	127,8	1,38	2908	0,588	709 431	397 186	4529	7236	0,341	0,418
1996	3 011,31 ^D	120	1,15	3451	0,678	788 700	420 260	4236	7150	0,318	0,413
1997	3 700,4	115	1	3700	0,724	828 300*	453 100	486 400*	7643	0,331	0,441

A) wydatki bieżące + inwestycyjne; B) przeliczenie na ceny 1997r
 C) uczelnie państwowe + KUL; D) budżet centr. + samorządowy;
 * = liczby przewidywane

Na podstawie dokumentów MEN:

- 1) Informacji podstawowych zadań oraz budżetu (Materiały dla Sejmowej Komisji Edukacji, Nauki i Postępu Technicznego za lata 1994, 1995, 1996).
- 2) Informator „Szkolnictwo Wyższe, Dane podstawowe” (za lata 1993, 1994, 1995) oraz innych.

Opracował: Krzysztof Schmidt-Szałowski

ANALIZA

Przedstawiająca sytuację placową pracowników szkół wyższych podległych Ministrowi Kultury i Sztuki, wraz z wnioskami. Analizę przeprowadzono na podstawie danych na dzień 31.12.1996r.

Opracowanie zawiera :

- I. Przedstawienie obecnego stanu wynagrodzeń w odniesieniu do wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w szkołach wyższych podległym innym resortom.
- II. Określenie przyczyn różnic wynagrodzeń w stosunku do wynagrodzeń w innych szkołach wyższych.
- III. Propozycję zrównania wynagrodzeń.

I. Ministerstwo Kultury i Sztuki sprawuje nadzór nad 17-oma uczelniami wyższymi w których wg stanu na 31.12 1996 r. zatrudnionych było 4468 pracowników w tym 2915 nauczycieli akademickich tj. około 4% ogółem zatrudnionych w szkolnictwie wyższym. Studiowało natomiast 9492 studentów tj. około 1.3% wszystkich studiujących.

Po przeprowadzeniu wstępnych porównań można stwierdzić, że wynagrodzenia w grupie pracowników nie będących nauczycielami akademickimi nie odbiegają w sposób istotny od wynagrodzeń pracowników zatrudnionych na porównywalnych stanowiskach w szkołach wyższych podległych innym resortom i kształtowały się na poziomie zbliżonym do plac w szkołach podległych M.E.N., gdzie dla pracowników inżyniersko technicznych wynosiły około /średniorocznie/ 860 zł, a dla pracowników administracji i obsługi około 650 zł. Ze względu na brak danych oraz różnorodność stanowisk nie można jednoznacznie rozstrzygnąć czy wynagrodzenia na porównywalnych stanowiskach w grupach nienauczycieli różnią się od siebie. Szczegółowych informacji w tym zakresie należy oczekiwać ze strony obydwu resortów tj. M.E.N. oraz M.K.i S.

Wynagrodzenia nauczycieli akademickich w istotny sposób odbiegały od średnich wynagrodzeń w uczelniach MEN. Dla porównania przedstawiamy szczegółowe wyliczenia wykonane na podstawie materiałów Komisji ds. plac Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”, Ministerstwa Kultury i Sztuki, Ministerstwa Edukacji Narodowej.

I.1 ŚREDNIE STAWKI WYNAGRODZENIA ZASADNICZEGO									
GRUPA UCZELNI	prof. zwycz.	prof. nadzw. z tytułem	prof. nadzw. bez tytułu	Do-cent ad-iunkt hab.	adiunkt	St. wykł. z dr	St. wykł. bez dr	Wykła-dowca	Asystent
śr. w ucz.MEN	1936	1602	1367	1143	952	944	846	787	761
Akad.Ekon.	2119	1650	1515	1259	1043	1009	906	860	826
Politechniki	2039	1717	1481	1207	1000	991	899	815	783
W.S.Pedagog	1774	1535	1301	1062	933	938	812	790	757
Ucz.Rolnicze	1903	1550	1290	1099	881	887	794	745	723

Uniwersytety	1844	1559	1245	1088	902	896	815	745	723
Ucz. Artystycz.	1390	1217	1081	936	828	796	765	667	691
A.W.F.	1707	1530	1429	1080	919	866	736	721	694
Ucz. Medyczne	1924	1534	1322	1142	962	966	853	802	780

dane z materiałów KSN „S”

Z tabeli wynika, że płace w poszczególnych grupach pracowniczych nauczycieli resortu MKiSz stanowią średnio % plac w uczelniach MEN :

- prof. zwyczajnych około 71,8%
- prof. nadzw. z tyt. " 76,0%
- prof. nadzw. bez tyt. " 79,1%
- doc., adiunkt hab. " 81,9%
- adiunkt " 86,9%
- st. wyki. z doktoratem " 84,3%
- st. wyki bez doktoratu " 90,4 %
- wykładowca " 84,8%
- asystent " 90,1%

Biorąc pod uwagę wszystkie grupy nauczycieli razem można przyjąć, że płace w resorcie KiSz w stosunku do plac nauczycieli zatrudnionych w szkołach podległych MEN są niższe średnio ponad 20 %.

1.2. Liczba nauczycieli akademickich o najniższym wynagrodzeniu /pełno i niepełne zatrudnionych/

UCZELNI A	prof. zwyczajni		prof. nadzwyczajni		Docenci i ad z hab.		Adiunkt bez hab.		Starsi wykładowcy		asystenci		Wykładowcy i lektorzy	
	Pel.	Nie pełn.	Pel.	Nie pełn.	Pel.	Nie pełn.	Pel.	Nie pełn.	Pel.	Nie pełn.	Pel.	Nie pełn.	Pel.	Nie pełn.
Razem Szkoły MEN	66	31	174	59	26	20	113	53	77	51	923	18	26	10
Inne resorty														
MZiOS							13				49	45		
MKiSz	39	7	118	10	52	4	67	4	33	24	118	10	28	11
UKFiT	2		12				15		8		60		26	
MTiGM														
OGÓLEM	107	38	304	69	78	24	208	57	118	75	1150	73	80	21

z powyższej tabeli wynika , że:

- w szkołach podległych MEN nauczycieli akademickich o najniższych wynagrodzeniach zatrudnionych jest 1647/w tym 242 niepełnozatrudnionych/ co stanowi 2,5 % ogółu zatrudnionych
- w szkołach podległych MKiSz analogicznie 525 nauczycieli /tym 70 niepełne zatrudnionych/ co stanowi 18 % ogółem zatrudnionych. Na podstawie decyzji budżetowych po odliczeniu skutków przechodzących średni przyrost plac w grupie nauczycieli od 1.04 1997r. wyniesie średnio około 9.8 %. Dolne

widelki tabel placowych wzrosły natomiast o 12.2 %. Biorąc powyższe należy zwrócić uwagę na fakt dalszego wzrostu liczby osób o najniższym wynagrodzeniu. Fakt wyraźnego zbliżenia się dolnych widełek do minimum socjalnego wymusił konieczność podniesienia ich powyżej średniego wzrostu plac.

I.3. Wykorzystanie widełkowych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli akademickich w poszczególnych grupach szkół /razem dla wszystkich grup pracowniczych/

Rodzaj Uczelni	I przedział		II przedział		III przedział		IV przedział		Razem l. osób
	l. osób	%	l. osób	%	l. osób	%	l. osób	%	
Uniwersytety	7566	39.8	8793	46.2	2162	11.4	493	2.6	19013
Ak.Ekonomiczne	132	6.4	1389	67.5	490	23.8	48	2.3	2059
W.S.Pedagogiczne	1858	40.3	2402	52.1	225	4.9	128	2.8	4613
Politechniki	2358	13.4	8781	49.9	5298	30.1	1147	6.5	17584
A.Rolnicze	1753	27.5	3229	50.7	1297	20.4	89	1.4	6368
A.Medyczne	3209	31.3	4962	48.4	1747	17.0	343	3.3	10261
A.W.F.	518	31.0	726	43.5	303	18.2	122	7.3	1669
W.S.Morskie	1	0.2	43	8.7	398	80.6	52	10.5	494
W.S.Artystyczne	2522	82.0	529	17.2	18	0.6	5	0.2	3074

przedziały tworzone są w sposób następujący- rozpiętość wynagrodzeń pomiędzy dolną a górną ich granicą dzieli się na cztery równe ćwiartki.

Analizując powyższą tabelę otrzymujemy informację, że w szkołach artystycznych prawie 100% nauczycieli akademickich nie osiąga progu średniego wynagrodzenia widełkowego. 23 osoby tj. 0.8 % (których place przekroczyły średnie widełkowe)-dotyczy byłych lub obecnych Rektorów, ich wynagrodzenia zgodnie z ustawą o szkolnictwie wyższym ustala minister.

I.4. Dla pełniejszego zobrazowania rażąco niższych plac nauczycieli szkół artystycznych na tle innych przedstawiamy wykorzystanie widełkowych stawek wynagrodzenia zasadniczego, dane dla trzech podstawowych grup nauczycielskich.

I.4.1 profesorowie zwyczajni

Rodzaj Uczelni	I przedział 1170-1517		II przedział 1518-1865		III przedział 1866-2212		IV przedział 2213-2560		Razem l. osób
	l. osób	%	l. osób	%	l. osób	%	l. osób	%	
Ogółem dla stanów.	528	15.5	1153	34.5	1079	31.8	618	18.2	3398
Uniwersytety	88	7.4	560	47.4	402	34.0	132	11.2	1182
Ak.Ekonomiczne	3	3.3	5	5.6	68	75.6	14	15.6	90
W.S.P.	40	27.8	49	34.0	17	11.8	38	26.4	144
Politechniki	61	8.3	166	22.7	274	37.4	231	31.6	732
A.Rolnicze	39	10.9	139	38.9	142	39.8	37	10.4	357
A.Medyczne	17	3.8	179	40.3	128	28.8	120	27.0	444
A.W.F.	15	18.8	10.	12.5	24	30.0	31	38.8	80
W.S.Morskie	0	0.0	4	17.4	8	34.8	11	47.8	23

W.S.Artystyczne	197	74.2	55	21.0	9	3.4	1	0.4	262
-----------------	-----	------	----	------	---	-----	---	-----	-----

I.4.2 adiunkci

Rodzaj Uczelni	I przedział 730-893		II przedział 894-1056		III przedział 1057-1219		IV przedział 1210-1380		Razem
	l. osób	%	l. osób	%	l. osób	%	l. osób	%	l. osób
Ogółem dla stanów.	5090	24.4	11562	55.5	3733	17.9	466	2.2	20851
Uniwersytety	1938	35.2	2871	52.2	521	9.5	170	3.1	5500
A.Ekonomiczne	8	1.8	264	58.9	173	38.6	3	0.7	448
W.S.P.	252	20.2	931	74.7	61	4.9	2	0.2	1246
Politechniki	565	8.3	3931	57.8	2092	30.7	216	3.2	6804
A.Rolnicze	558	25.1	1311	58.9	348	15.6	7	0.3	2224
A.Medyczne	1042	30.4	1997	58.3	350	10.2	35	1.0	3424
A.W.F.	117	27.2	217	50.5	75	17.4	21	4.9	430
A.S.Morskie	0	0.0	4	3.4	111	94.9	2	1.7	117
W.S.Artystyczne	423	92.4	35	7.6	0	0.0	0	0.0	458

1.4.3 asystenci

Rodzaj Uczelni	I przedział 620-740		II przedział 741-860		III przedział 861-980		IV przedział 981-1100		Razem
	l. osób	%	l. osób	%	l. osób	%	l. osób	%	l. osób
Ogółem dla stanów.	7555	43.5	6925	39.8	2651	15.3	249	1.4	17380
Uniwersytety	3023	64.2	1598	33.9	87	1.8	1	0.0	4709
A.Ekonomiczne	63	11.2	450	80.2	43	7.7	5	0.9	561
W.S.P.	842	59.2	571	40.4	2	0.1	0	0.0	1415
Politechniki	953	22.8	1924	45.9	1191	28.4	120	2.9	4188
A.Rolnicze	592	34.0	827	47.6	301	17.3	19	1.1	1739
A.Medyczne	1224	37.3	1140	34.8	835	25.5	79	2.4	3278
A.W.F.	228	39.4	262	45.3	78	13.5	10	1.7	578
W.S.Morskie	0	0.0	20	18.2	90	81.8	0	0.0	110
W.S.Artystyczne	456	92.3	37	7.5	1	0.0	0	0.0	494

II. Określenie przyczyn różnic wynagrodzeń w stosunku do wynagrodzeń w innych szkołach wyższych.

Podstawową przyczyną takiego stanu jest struktura zatrudnienia nauczycieli. Wynika ona z charakteru studiów, których specyfiką jest konieczność zatrudniania w większym stopniu samodzielnych pracowników naukowych profesorów / mistrzów/. Na każdym z kierunków artystycznych zajęcia ze studentami muszą odbywać się w małych grupach, lub też indywidualnie z każdym studentem. Niewspółmiernie duże są w związku z tym koszty tych studiów. Duża procentowo grupa pracowników samodzielnych w stosunku do pozostałych nauczycieli powoduje brak możliwości wygospodarowania odpowiednich

środków na place dla każdej z tych grup. W porównaniu do innych uczelni mała grupa pracowników niżej płatnych /pracowników niesamodzielných/ „nie może złożyć się na wyższe wynagrodzenia dla pracowników samodzielnych”. Strukturę zatrudnienia w poszczególnych rodzajach uczelni przedstawiają poniższe tabelki

II.1. Wskaźnik liczby niesamodzielných nauczycieli na profesorów i docentów

Grupa szkół	Liczba adiunktów i asystentów Przypadająca na profesorów i docentów
PRZECIĘTNIE W SZKOŁACH WYŻSZYCH	3,7
A. Szkoły wyższe podległe M.E.N.	3,5
Uniwersytety	3,0
Wyższe Szkoły Techniczne	4,3
Akademie Rolnicze	3,5
Akademie Ekonomiczne	3,2
Wyższe Szkoły Pedagogiczne	3,4
B. Szkoły wyższe podległe innym ministerstwom	4,3
Akademie Medyczne	6,1
Wyższe Szkoły Morskie	3,4
Wyższe Szkoły Artystyczne	1,4
Akademie Wychowania Fizycznego	5,3

Dane z informatora MEN na dzień 31.12.1995 r.

II.2. Wskaźnik liczby studentów dzienných na nauczycieli akademickich

Grupa szkół	wskaźnik ogółem	na profesorów i docentów	adiunktów i asystentów
PRZECIĘTNIE W SZKOŁACH WYŻSZYCH	6,7	38,4	10,5
A. Szkoły wyższe podległe M.E.N.	7,6	42,4	12,1
Uniwersytety	8,0	40,3	13,5
Wyższe Szkoły Techniczne	7,3	46,8	10,9
Akademie Rolnicze	6,6	34,1	9,7
Akademie Ekonomiczne	10,2	59,0	10,4
Wyższe Szkoły Pedagogiczne	6,8	39,0	11,4
B. Szkoły wyższe podległe innym ministerstwom	3,4	21,9	5,1

Akademie Medyczne	2,8	22,8	3,7
Wyższe Szkoły Morskie	6,0	40,7	12,1
Wyższe Szkoły Artystyczne	3,1	10,9	7,9
Akademie Wychowania Fizycznego	6,3	52,6	9,8

Dane z informatora MEN na dzień 31.12.1995 r.

Biorąc pod uwagę małą liczbę studentów należy zwrócić również uwagę na znaczny wskaźnik kosztochłonności tych studiów. Mała liczba studentów wieczorowych i zaocznych (płatnych w innych rodzajach uczelni) nie pozwala na wygospodarowanie odpowiedniej ilości dodatkowych środków na place, czy też na wydatki rzeczowe.

III. Związek „Solidarność” w swoich uchwałach, postulatach i stanowiskach wielokrotnie domagał się znacznego wzrostu środków w budżecie Państwa na szkolnictwo wyższe i na naukę. Uważamy, że aby myśleć o przyzwoitym poziomie kształcenia to udział środków budżetowych na szkolnictwo wyższe w Produkcie Krajowym Brutto nie może być niższy niż 2 %. Dzięki temu wzrosłyby również płace pracowników szkolnictwa wyższego i nauki do poziomu, który mógłby pozwolić na godziwe warunki życia i niezbędnego rozwijania swojej wiedzy. Przy tej okazji rozwiązany zostałby również problem żenująco niskich wynagrodzeń nauczycieli akademickich podległych resortowi kultury i sztuki.

Przy obecnym systemie kształtowania wynagrodzeń w cywilnej sferze budżetowej wskazanym byłoby skierowanie dodatkowej puli środków na place dla nauczycieli akademickich resortu szkół artystycznych. Proponujemy, aby dodatkowe środki na place nauczycieli szkół artystycznych mogły spowodować, że średnie płace w poszczególnych grupach pracowniczych były równe średnim płacom dla porównywalnych grup w szkołach podległych Ministerstwu Edukacji Narodowej. Naszym zdaniem są to tak małe kwoty, że problem można rozwiązać na bieżąco bez uszczerbku dla budżetu Państwa. Na podstawie bardzo przybliżonych wyliczeń wyrównując wynagrodzenia jw. jeszcze w 1997 r. należałoby dodatkowo przeznaczyć kwotę w wysokości około 10 mln. zł.

wykonali:

Julian Srebrny

Jerzy Żurak

NSZZ „Solidarność”
Komisja Uczelniana
Akademia Rolnicza im. Hugona Kołłątaja
31-120 Kraków, Al. Mickiewicza 21
nr rejestr. 1116

Kraków, 25.10.1997 r.

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polski
Warszawa

Komisja Uczelniana NSZZ „Solidarność” Akademii Rolniczej im. Hugona Kołłątaja w Krakowie, podjęła Uchwałę, popierającą stanowisko NSZZ „Solidarność”, w sprawie zrównania wynagrodzeń pracowników sfery budżetowej, z wynagrodzeniami pracowników sektora przedsiębiorstw, w ciągu trzech lat, tj. do 2000 roku, a także dokonania rozdziału kształtowania środków na płace pracowników sfery budżetowej, którzy wynagradzani są wg zasad wskaźnikowych, od kształtowania wynagrodzeń pracowników cywilnych sfery budżetowej.

Propozycja budżetu na r. 1998 podana przez ustępujący Rząd, nie gwarantuje realizacji porozumienia Komisji Trójstronnej z dn. 28.08.96 r., a właściwie łamie ustalenia Komisji trójstronnej, dotyczące „Wyrównania poziomu wynagrodzeń cywilnej sfery budżetowej z wynagrodzeniami w sektorze przedsiębiorstw”.

Zwracamy się do nowo wybranych przedstawicieli społeczeństwa w Sejmie i Senacie o poparcie stanowiska NSZZ „Solidarność” w tej sprawie - gdyż edukacja, zdrowie i kultura stanowią o przyszłości naszego Narodu.

Przewodnicząca Komisji Uczelnianej
NSZZ „Solidarność”
/-/ dr Wanda Górecka

Stanowisko Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Politechniki Śląskiej z dnia 5 listopada 1997 roku

Jednym z najpoważniejszych błędów poprzednich rządów, a szczególnie ostatniego, było niedocenywanie znaczenia dziedzin decydujących o cywilizacyjnym rozwoju kraju. Doprowadziło to do zapaści edukacji. Służby zdrowia i kultury. Od nowego rządu, od naszych reprezentantów w Parlamencie szczególnie tych z województwa katowickiego oczekujemy odpowiedzialnego, perspektywicznego działania w tym zakresie a tym samym spełnienia przedwyborczych deklaracji.

Przypominamy, że w stosunku do produktu krajowego brutto, nakłady na edukację i naukę są rażąco niskie w porównaniu z krajami rozwiniętymi gospodarczo. W tej sprawie wielokrotnie występowała Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”, a także nasza Komisja Zakładowa. Istniejąca rezolucja Sejmu poprzedniej kadencji w sprawie zwiększenia nakładów na edukację i naukę oraz ubiegłoroczne porozumienie w Komisji Trójstronnej nie są realizowane.

Od parlamentarzystów Koalicji AWS-UW oczekujemy:

- przyjęcia i szybkiego wdrożenia zasady zrównania płac pracowników sfery budżetowej z płacami w sektorze przedsiębiorstw,
- zrównania uprawnień pracowników cywilnej części sfery budżetowej z uprawnieniami części mundurowej i administracji państwowej w zakresie podwyższania wynagrodzeń począwszy od I stycznia każdego roku,
- zobowiązującej deklaracji jakimi sposobami i jakim kosztem ma następować rozwój gospodarczy,
- równomiernego obciążania grup obywateli kosztami transformacji ustrojowej.

Z uwagą będziemy obserwować pracę naszych posłów i senatorów w Parlamencie.

Przewodniczący
Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”
Politechniki Śląskiej
/-/ podpis nieczytelny

OGÓLNOPOLSKA KOMISJA POROZUMIEWAWCZA

NSZZ „**SOLIDARNOŚĆ**” POLSKIEJ AKADEMII NAUK

Pałac Kultury i Nauki, pok. 2108 (XXI p.), tel: 620-01-34, 656-62-74, 00-901 WARSZAWA

Warszawa, 29.10.1997 rok

Pan
Prof. dr hab. Jerzy Buzek
Prezes Rady Ministrów
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Premierze!

Zgodnie z opinią naszego środowiska, czego potwierdzeniem są liczne listy otwarte i ekspertyzy publikowane w prasie codziennej i fachowej, zwracamy się do Pana Premiera z prośbą o interwencję w sprawie zwiększenia finansowania nauki polskiej, a w szczególności instytutów Polskiej Akademii Nauk.

Argumentacja na rzecz zapewnienia nauce choćby minimalnych warunków egzystencji podnoszona była wielokrotnie w minionym okresie, a apele i ostrzeżenia stają się coraz bardziej dramatyczne. Na początku zeszłego roku Rzecznik Praw Obywatelskich, Profesor Tadeusz Zieliński w swoim wystąpieniu do Marszałka Sejmu stwierdził, że „trudności i niedostatki jakie w ostatnich latach dotyczą naukę polską, a zwłaszcza pracowników naukowych, wkraczają coraz bardziej w sferę praw i wolności obywatelskich (RPO/204603/95/I/KM). W cytowanym piśmie Prof. Tadeusz Zieliński powołał szereg zmian faktów potwierdzających tę opinię. Podkreślić należy, że nieuwzględnienie przez poprzedni Sejm w ustawie budżetowej na rok 1997 koniecznego wzrostu nakładów na naukę jest sprzeczne z rezolucją Sejmu z 12 października 1995 roku, mówiącej o konieczności zapewnienia tych nakładów w wysokości 1,0% PKB. Godzi się także przypomnieć opinię laureata Nagrody Nobla francuskiego Georga Charpaka dotyczącą nakładów na naukę w naszym kraju:

„Wasze 0,5% to dywersja. Przeciw Polsce i przeciw jej talentom. To zbrodnia”. Ignorując w całości postulaty środowisk naukowych i związków zawodowych działających w tych środowiskach, w projekcie budżetu na rok 1998 procent odpisu na naukę z Produktu Krajowego Brutto uległ dalszemu obniżeniu do katastrofalnego poziomu - 0,48% (z 0,76% w roku 1992), w porównaniu ze średnim odpisem PKB w krajach europejskich 1,5%.

W zaistniałej sytuacji placówki Polskiej Akademii Nauk mające do dyspozycji absurdalnie niskie nakłady finansowe, nie mają możliwości utrzymania swojego majątku, wykonywania badań naukowych, nie mówiąc już o godziwych wynagrodzeniach pracowników. W tym miejscu należy podkreślić, że pracownicy Instytutów PAN stanowią bardzo niewielką liczebnie grupę osób, które nie przynależą do sfery produkcyjnej, czy też administracji. W konsekwencji stoimy w obliczu dalszego ubożenia i pauperyzacji. Zastraszające są również skutki społeczne prowadzenia takiej polityki. Już doprowadzono do ucieczki kadry naukowej i rozpadu wielu dziedzin naukowych, w których do tej pory zajmowaliśmy wysokie miejsca na świecie, co wykazano już wielokrotnie.

Jeden z posłów podczas prac nad konstrukcją zeszłorocznego budżetu stwierdził: „...elity polityczne już dowiodły swojego braku zainteresowania rozwojem nauki i szkolnictwa wyższego w Polsce i akceptują fakt, w którym zaledwie 7% polskiego społeczeństwa ma wyższe wykształcenie, a co drugi Polak jest funkcjonalnym alfabetą”. Fakt ten jest dzisiaj potwierdzeniem katastrofalnej sytuacji kraju, który aspiruje do wejścia w strukturę prawdziwie cywilizowanego świata. W obecnej sytuacji możemy mówić jedynie o zaniku i katastrofie w nauce Polskiej, nie zaś, jak głosi to wielu polityków o jej rozwoju.

Podkreślić należy, że realizacja budżetu skonstruowanego przez poprzednią koalicję, spadnie na rząd Pana Premiera ze wszystkimi tego konsekwencjami.

Dlatego kierujemy ten list do Pana Premiera z prośbą o dołożenie starań o zmianę budżetu nauki na rok 1998 i wprowadzenie mechanizmu umożliwiającego zwiększenie w ciągu najbliższych kilku lat nakładów na naukę do wysokości zapewniającej jej wyjście z kryzysu (a to stanowi minimum 1,5% PKB).

Z wyrazami szacunku

Przewodniczący
Ogólnopolskiej Komisji Porozumiewawczej
NSZZ „Solidarność” Polskiej Akademii Nauk
/-/ Prof. dr hab. inż. Eustachy S. Burka

NSZZ



KOMISJA ZAKŁADOWA UNIwersYTETU ŚLĄSKIEGO

ul. Bankowa 12, 40-007 Katowice

tel/fax: 59-64-66

Katowice, dnia 30 października 1997 r.

L.dz. Sol-KZ 95/97

Szanowny Pan
Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”
Janusz Sobieszczański
Pl. Politechniki 1

Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Śląskiego uważa za niedopuszczalne lekceważenie pracowników cywilnej sfery budżetowej, których problemy płacowe od lat nie zostały załatwione, mimo m. in. orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, przyznającego słuszość pretensji płacowych tych pracowników.

Postulat zrównania płac cywilnej sfery budżetowej z płacami w sektorze przedsiębiorstw był od wielu lat wysuwany przez NSZZ „Solidarność” i niestety pomijany przez odpowiednie Ministerstwa w trakcie negocjacji płacowych.

Płace te drastycznie się między sobą różnią, co wywołuje rozgoryczenie wśród pracowników tak ważnych dla bytu narodu dziedzin życia, jak służba zdrowia, oświata, szkolnictwo wyższe, nauka i kultura.

Sprawy te muszą być rozwiązane w sposób kompleksowy i szybki, gdyż w przeciwnym wypadku należy uznać postępowanie Rządu RP za świadome dążenie do podcięcia podstaw egzystencji narodu.

Dodatkowo Komisja Zakładowa podkreśla, że uważa za niesprawiedliwe zwolnienie „mundurowej sfery budżetowej” ze składek ZUS. Trudno zrozumieć różnice w potraktowaniu części budżetówki.

**Przewodniczący
NSZZ „Solidarność” UŚl.**

/-/ dr Jacek Szade

Projekt Programu Samopomocy „POWÓDŹ 1997”

Zadania Programu :

1. Program „POWÓDŹ 1997” powołuje się w celu udzielenia pomocy w finansowaniu kosztów odtworzenia substancji mieszkaniowej , a więc remontów , odbudowy i niezbędnego wyposażenia mieszkań w znacznym stopniu podczas powodzi.
2. Program obejmuje swoim działaniem pracowników szkół wyższych , które przystąpiły do Programu .
3. Pomoc jest bezzwłoczna i udzielana wszelkim poszkodowanym wg. jednolitych kryteriów . Programowane parametry podstawowe:
 - * powyżej pewnego poziomu kosztów odtworzenia ;
 - * proporcjonalnie do kosztów odtworzenia ;
 - * z określona górną granicą dotacji.

Wielkość tych parametrów może zostać ustalona po zbilansowaniu potrzeb i możliwości finansowych Programu .

Finansowanie Programu:

Podstawowym źródłem finansowania Programu powinien być ustalony procentowo odpis z ZFŚS uczelni , które do tego Programu przystąpią. W roku 1997 odpis ZFŚS w uczelniach podległych MEN wynosi 100 mln zł. Biorąc nawet pod uwagę , iż większość uczelni już wydatkowała na pomoc powodziom znaczne środki można chyba liczyć na 5% tej sumy.

Organizacja:

Pozyskanie znaczących środków wymaga przedstawienia udokumentowanego pod względem rzeczowym zakresu potrzeb , a wiarygodność podobnych przedsięwzięć w przyszłości rzetelnego rozliczenia Programu. Oznacza to konieczność stworzenia sprawnej struktury zarządzającej programem .

1. Rada Programu składa się z osób delegatów (po jednej) przez wszystkie uczelnie , których pracownicy będą korzystać z pomocy Programu, ogólnopolskie struktury akademickie NSZZ „Solidarność” i ZNP oraz członków Zarządu Programu.
2. Zarząd Programu (trzyosobowy)
 - ⇒ osoba wybierana przez Radę Programu;
 - ⇒ osoba powołana przez Przewodniczącego Rady Głównej;
 - ⇒ osoba powołana przez Przewodniczącego KRASP.

Regulamin Programu oraz kryteria przyznawania pomocy uchwała Rada Programu . Każdy z członków Rady delegowanych przez uczelnie odpowiada za kompletność i rzetelność informacji z jego uczelni.

Rozliczenie Programu :

Końcowy bilans Programu odbiera Zespół Oceniający , który swoją opinie wraz ze stanowiskiem Rady Programu przesyła do szkół uczestniczących w Programie oraz ogłasza w Forum Akademickim .

Zespół oceniający składa się z :

- * przedstawiciela Rady Głównej;
- * przedstawiciela KRASP;
- * przedstawiciela KS. NSZZ „S”;
- * przedstawiciela ZNP.

Doświadczenia uzyskane w czasie realizacji Programu można wykorzystać w celu stworzenia Akademickiego Układu Samopomocy mającego charakter systemu reasekuracji ubezpieczeń wzajemnych na wypadek klęsk żywiołowych lub innych zdarzeń nadzwyczajnych skutkujących poniesieniem znacznych strat materialnych przez uczelnie lub licznych jej pracowników.

STANOWISKO Nr 20/97
Prezydium Rady Szkolnictwa Wyższego
z dnia 8 października 1997 r.
w sprawie pomocy osobom dotkniętym skutkami powodzi

W odpowiedzi na Apel skierowany do środowiska akademickiego przez Prezydium Rady Głównej w dniu 16 lipca 1997 r. z licznych uczelni otrzymaliśmy informacje o różnych formach pomocy świadczonej powodziom. Działania te miały jednak głównie charakter pomocy doraźnej, niezbędnej i bezcennej bezpośrednio po powodzi, ale nie wpływające w sposób znaczący na rozwiązywanie dramatycznych problemów bytowych.

W początkach października br. rząd ogłosił szacunkową wartość strat spowodowanych lipcową powodzią. Odbudowa infrastruktury, instytucji i mieszkań musi być finansowana ze wszelkich dostępnych źródeł, gdyż koszty w sposób oczywisty przekraczają możliwości społeczności lokalnych. Szczególne zaniepokojenie budzi niski poziom zaawansowania odbudowy i budowy mieszkań. Przedłużający się brak bezpiecznego mieszkania może stać się źródłem tragicznego w skutkach paraliżu możliwości oraz woli działania i budowania normalnych warunków egzekucji we wszystkich dziedzinach. Ograniczone z natury rzeczy środki publiczne oraz charytatywne winny być w pierwszym rzędzie kierowane do osób, które są pozbawione szerokiego dobrze zorganizowanego zaplecza społecznego (wychowanie domów dziecka i domów pomocy społecznej, ludzie starsi, mieszkańcy w znacznym stopniu zalanych gmin wiejskich i małych miast).

Społeczność akademicka jest wszechstronnie zorganizowana w skali całego kraju i można to wszechstronnie zorganizowana w skali całego kraju i można to wykorzystać organizując Program Samopomocy „POWÓDŹ 1997” finansowany przede wszystkim ze środków ZFŚS uczestniczących w programie uczelni (pozwała na to art. 6 ustawy z 17 lipca 1997r. o stosowaniu szczególnych rozwiązań w związku z likwidacją skutków powodzi, która miała miejsce w lipcu 1997r.). Celem Programu byłoby udzielenie pomocy finansowej pracownikom szkół wyższych, których mieszkania zostały w znacznym stopniu zniszczone wskutek lipcowej powodzi. Ustawa o ZFŚS czyni zeń instrument swego rodzaju ubezpieczeń wzajemnych w skali poszczególnych uczelni. W szczególnej sytuacji koncentracji strat na zalanych obszarach należy naszym zdaniem zastosować rozwiązanie wymagające współuczestniczenia całej społeczności i mające charakter reasekuracji.

Nie mniej ważne od gromadzenia środków jest ich racjonalne i sprawiedliwe wydatkowanie co wymaga sporządzenia bilansu potrzeb i możliwości oraz uzgodnienia kryteriów, a więc sprawnego zarządzenia Programem. Z uzgodnienia Programu należy się rozliczyć przed całą społecznością akademicką całą.

Prezydium Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego niniejszym przedstawia pod rozagę rektorom, związkom zawodowym i senatom wstępny projekt Programu Samopomocy „POWÓDŹ 1997”.

WICEPRZEWODNICZĄCA
RADY GŁÓWNEJ
/-/ Anna Jankowska

Prezes spółdzielni „Nowa Praca Niewidomych” zwrócił się do naszej Sekcji z prośbą o przekazanie apelu do wszystkich placówek naukowo-badawczych o pomoc w umożliwieniu pracy osobom niewidomym. Gorąco popieramy ten apel Zamieszone poniżej pismo wraz z popierającym go listem Przewodniczącego KSN zostało skierowane do przewodniczących Komisji Zakładowych jednostek badawczo-rozwojowych członków KSN.

Apel zamieszczamy również na łamach naszego biuletynu z prośbą o zainteresowanie się tą sprawą wszystkich, którzy mogą udzielić pomocy osobom niewidomym w znalezieniu pracy.

(red)

NOWA PRACA NIEWIDOMYCH

SPÓŁDZIELNIA RĘKODZIELA ARYSTYCZNEGO

00-465 Warszawa, ul. 29 listopada 10

Z a k ł a d P r a c y C h r o n i o n e j

Warszawa, dnia 14 11 1997

Do Pana Przewodniczącego Janusza Sobieszcańskiego Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”

Spółdzielnia Rękodziela Artystycznego „Nowa Praca Niewidomych” powstała w 1956 r. Jej celem było i jest zatrudnianie osób niewidomych.

Do 1989 zapotrzebowanie na produkowane przez nas artystyczne wyroby dziewiarskie - ręczne i maszynowe umożliwiała rozwój Spółdzielni i osiągnięcie zatrudnienia do 360 osób, w tym 180 osób niewidomych, z czego w systemie pracy nakładczej pracowało 100 niewidomych wykonujących wyłącznie wyroby ręczne.

W wyniku przemian w 1989 r. nastąpił całkowity brak zainteresowania na wyroby ręczne, oraz ograniczenie zapotrzebowania na wyroby dziewiarskie produkowane na maszynach saneczkowych. Zmusiło to nas do restrukturyzacji produkcji oraz do zmniejszenia zatrudnienia.

Nie ma racji bytu powielanie produkcji wytwarzanej przez Spółdzielnie Niewidomych ze względu na ograniczone możliwości jej zbytu.

Stałą troską kierownictwa Spółdzielni jest nie tylko zachowanie dotychczasowych stanowisk pracy dla niepełnosprawnych lecz także powiększenie ich liczby. W dotychczasowych warunkach było to wyjątkowo trudne, biorąc pod uwagę konkurencję na rynku w branży dziewiarskiej.

Obecna sytuacja Spółdzielni stwarza konieczność podjęcia starań o zmianę profilu produkcji, a co za tym idzie nie tylko utrzymania dotychczasowego zatrudnienia, ale również stworzenia, nowych miejsc pracy dla osób niepełnosprawnych

Jesteśmy więc w trakcie poszukiwań nowoczesnych wyrobów, których produkcja nadawałaby się do wykonywania przez niewidomych i była opłacalna, a której zbyt dawałby w miarę Stabilne zatrudnienie.

Zwracamy się z apelem o zainteresowanie się naszym problemem instytutów oraz placówek naukowo-badawczych.

Będziemy wdzięczni za przychylnie rozpatrzenie naszego apelu w sprawie powierzenia niewidomym nowej działalności produkcyjnej, umożliwiającej pracę - w szczególności młodym ludziom kończącym szkoły i pozostającym na zasiłkach społecznych w poczuciu bezradności i bezużyteczności.

KONTO: Powszechny Bank Kredytowy S.A. III Oddział / Warszawa nr 370015-4561-136.

NIP: 525-000-21-61.

TEL. Centrala 40-54-21;

Zarząd 41-43-42;

Księgowość 41-50-10;

Dz. Handlowy 41-58-83;

Dz. Techniczny 41-49-03;

FAX: 41-07-83;

Z PRAC KOMISJI INTERWENCJI KSN

PRZEDŁUŻENIE UMOWY NA CZAS

OKREŚLONY ZA POMOCĄ ANEKSU

(art. 25¹ Kodeksu pracy)

Sygnalizowane są przypadki zmiany pracownikom czasu trwania umowy na czas określony w drodze aneksu. Głównym celem tej praktyki jest uniknięcie konsekwencji przewidzianych w art 25¹ k.p.. Norma tego artykułu stanowi:

"Zawarcie kolejnej umowy o pracę na czas określony jest równoznaczne w skutkach prawnych z zawarciem umowy o pracę na czas nie określony, jeżeli poprzednio strony dwukrotnie zawarły umowę o pracę na czas określony na następujące po sobie okresy, o ile przerwa między rozwiązaniem poprzedniej a nawiązaniem kolejnej umowy o pracę nie przekroczyła jednego miesiąca."

Konstrukcja ta - wprowadzona przez ustawodawcę - ograniczając swobodę stron w wyborze rodzaju kolejnej umowy o pracę, **wzmacnia trwałość stosunku pracy**. Zapobiega ona stosowanej przez pracodawców praktyce zatrudniania pracowników na podstawie umów o pracę na czas określony w celu uchylecia się od stosowania przepisów o ochronie trwałości stosunku pracy nawiązanego na czas nieokreślony.

Strony mogą, w drodze porozumienia, modyfikować treść umowy o pracę pod warunkiem, że jej postanowienia nie naruszają obowiązujących przepisów prawa pracy. Przedłużenie - aneksem - czasu trwania umowy zawartej na czas określony jest dopuszczalne w świetle prawa, jednakże oświadczenie woli stron w tym zakresie **należy uznać za kolejną umowę** w rozumieniu art. 25¹ k.p. . Pogląd, iż umowa, której czas trwania przedłużony został aneksem jest nadal jedną umową w rozumieniu art. 25¹ k.p. prowadzi do sytuacji, że wskazany przepis nie będzie spełniał swojej funkcji regulacyjnej i raz zawarta umowa terminowa może zatem, w drodze powyższej praktyki, być przedłużana wieloma aneksami bez konsekwencji przewidzianych w art. 25¹ k.p.. Działanie takie stanowi naruszenie art. 8 k.p.:

"Nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony." i nazywa się w języku prawniczym **nadużyciem prawa**, zwłaszcza gdy weźmie się pod uwagę słabszą negocjacyjnie pozycję pracownika, który mając alternatywę: zakończyć zatrudnienie z dniem upływu pierwotnego terminu trwania umowy bądź wyrazić zgodę na przedłużenie umowy aneksem, zdecyduje się - jak można przyjąć z dużym prawdopodobieństwem - na to drugie.

Przewodniczący Komisji Interwencji
Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”
/-/ Edward Krauze

PROJEKT REZOLUCJI DOTYCZĄCEJ SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

1. Zarys polityki

Drugi światowy Kongres EI potwierdza swoje zaangażowanie w sprawy rozwoju szkolnictwa i nauki zwracając uwagę na to, że:

- (I) Instytucje szkolnictwa, wyższego odgrywają kluczową rolę w podstawowych, technicznych i stosowanych badaniach naukowych oraz w kształceniu wysoko kwalifikowanej kadry (włączając w to nauczycieli szkół podstawowych i średnich).
- (II) Silne instytucje szkolnictwa wyższego są podstawą żywego i pluralistycznego społeczeństwa oraz wzbogacają życie społeczne i kulturalne. (III) Szkolnictwo wyższe jest często ważnym ośrodkiem oporu przeciw zakusom autorytarnym i odgrywa znaczącą rolę w promowaniu praw człowieka, demokracji i kulturowej / intelektualnej tolerancji.

Rozwój szkolnictwa wyższego powinien być kierowany następującymi zasadami i priorytetami:

- a) Dostęp do szkolnictwa wyższego powinien być otwarty dla wszystkich, którzy spełniają odpowiednie kryteria i nie powinien być ograniczany środkami finansowymi lub pochodzeniem społecznym potencjalnych studentów. Idealnie byłoby gdyby szkolnictwo wyższe było wolne od czesnego i opłat. Tam gdzie stosuje się opłaty nie powinny one przekraczać 20% kosztów studiów, a odpowiednie subsydia i granty muszą być dostępne dla potrzebujących ich studentów.
- b) Za finansowanie uniwersytetów i kolegiów w pierwszym rzędzie powinno odpowiadać państwo i władze publiczne. Wypełniając ten obowiązek finansowanie wyższych uczelni powinno stanowić priorytet dla państwa. Tam gdzie istnieją instytucje prywatne otrzymujące pomoc państwową, powinny one mieć identyczny standard jak państwowe.
- c) podczas gdy państwo ma prawo i obowiązek wymagania od instytucji szkolnictwa wyższego publicznego rozliczenia się z wydatkowania pieniędzy publicznych, takie rozliczenie nie powinno podważać instytucjonalnej autonomii dotyczącej polityki uczelni, programów, zatrudniania pracowników i wewnętrznego zarządzania. Instytucjonalna autonomia w tych sferach jest warunkiem wstępnym dla istnienia wolności akademickiej. To, z kolei, gwarantuje rozwijanie się niezależnych - badań naukowych, nauczania i wiedzy.
- d) Podstawowym elementem wolności akademickiej jest prawo pracowników do uczestnictwa w podstawowych ciałach decyzyjnych wewnątrz uniwersytetu czy koledżu, tak aby decyzje odzwierciedlały zasady kolegalności. Kolektywne podejmowanie decyzji musi zapewniać i rozwijać prawa jednostki takie jak swoboda określania stylu nauczania i prawo do własności intelektualnej.
- e) Badania naukowe i nauczanie są gwarantowane i potwierdzone istnieniem stałego zatrudnienia. Uniwersytety i koledze powinny, przez prowadzenie odpowiedniej polityki lub umów zbiorowych, zapewnić możliwości stałego zatrudnienia. Kraje członkowskie UNESCO powinny być zachęcane do stosowania Rekomendacji UNESCO dotyczącej Statusu Personelu Nauczającego w Szkolnictwie Wyższym. Tam gdzie personel nauczający nie ma stałego zatrudnienia, a tylko czasowe kontrakty jego prawa socjalne i zawodowe powinny być równoważne tym, które mają ich koledzy zatrudnieni na stałe.

2. Plan działania

Kongres wyraża swoje zadowolenie z postępu, który nastąpił w sektorze szkolnictwa wyższego i edukacji od czasu Kongresu w Harare, zwłaszcza w następujących dziedzinach:

- (I) Wyraźny wzrost afiliacji związków reprezentujących szkolnictwo wyższe i badania naukowe.
- (II) Konferencję zorganizowaną razem z UNESCO w marcu 1997r w Paryżu.
- (III) Poważną pracę wykonaną przy opracowywaniu Rekomendacji UNESCO
Działania te powinny być kontynuowane ze szczególnym zwróceniem uwagi na globalizację szkolnictwa wyższego, tendencje do masowego szkolnictwa wyższego, światowy kryzys w szkolnictwie wyższym (zwłaszcza w świecie rozwijającym się) i zagrożeniu akademickiej wolności oraz warunków pracy pracowników szkolnictwa wyższego i nauki. Rozszerzona działalność EI powinna mieć na celu:
 - (a) Umocnienie bazy członkowskiej EI w sektorze szkolnictwa wyższego i nauki.
 - (b) Wprowadzenie w życie Rekomendacji UNESCO.
 - (c) Obronę budżetu szkolnictwa wyższego przed krajowymi i międzynarodowymi groźbami w szerszym kontekście międzynarodowej obrony wszystkich sektorów edukacji. Sprzeciwianie się próbom prywatyzacji i deregulacji szkolnictwa wyższego przez instytucje międzynarodowe powinno stanowić podstawowy element tej obrony.
 - (d) Rozwijanie polityki EI dotyczącej: roli uniwersytetów i koledzy w szkoleniu nauczycieli, implikacji nowych technologii i związków pomiędzy edukacją i gospodarką.
 - (e) Popieranie swobód akademickich i praw do negocjacji, włączając w to ochronę własności intelektualnej oraz obronę pracowników kontraktowych i zatrudnionych na pół etatu.

Kongres wzywa oficerów (pracowników etatowych) i sekretariat EI do przedsięwzięcia następujących działań w celu osiągnięcia celów postawionych powyżej.

- (I) Poruszenie odpowiednich aspektów określonej tu polityki (szczególnie dotyczącej Rekomendacji UNESCO) na Światowej Konferencji Szkolnictwa Wyższego UNESCO w roku 1998.
- (II) Zwiększyć wkład krajów rozwijających się w prace EI i jej struktur regionalnych dotyczących szkolnictwa wyższego.
- (III) Rozwinąć ośrodki wewnątrz i pomiędzy grupami regionalnymi i innymi nie należącymi do szkolnictwa wyższego a strukturami szkolnictwa wyższego i nauki, w celu powiększenia wpływu i głosu EI w sektorze szkolnictwa wyższego.
- (IV) Przygotować raport sekretariatu (współpraca ICFTU?) dotyczący zagrożeń swobód akademickich, decentralizacji zarządzania i finansowania w tym sektorze, raport ten powinien zawierać krytykę polityki Banku światowego dotyczącą szkolnictwa wyższego i nauki.
- (V) Na podstawie raportu wzmiankowanego w (IV), zaplanować konferencję dotyczącą Swobód Akademickich, Gospodarki, Zarządzania i Finansów, z odpowiednimi partnerami (np. MOP lub UNESCO).

Przewodniczący KSN Janusz Sobieszcański w imieniu naszej Sekcji udzielił poparcia związkowi nauczycieli w Kanadzie w akcji protestacyjnej przeciwko polityce edukacyjnej rządu Kanady.

Związek nauczycieli w Kanadzie (w Ontario) zrzeszający 126 tysięcy nauczycieli szkół typu primary i secondary przeprowadził 27 października wielki protest. Ponad 2 miliony uczniów było pozbawionych tego dnia lekcji. Protest był popierany przez obie opozycyjne partie polityczne w Kanadzie. Protestowano przeciwko zamiarom rządu Mikea Harrisa dokonania ostrych cięć w budżecie edukacyjnym; zwolnienia z pracy około 10 tysięcy nauczycieli (ewentualnie zastąpienia wykwalifikowanych nauczycieli osobami bez odpowiednich kwalifikacji) i to w sytuacji, gdy klasy już są przepełnione - liczą około 35-40 uczniów.

Protest zyskał poparcie Education International i związków zawodowych nauczycieli wielu krajów.

Strajk jest największą akcją protestacyjną nauczycieli w historii Kanady.

Na podstawie „Economics” M.W.

Warszawa, 15 listopada 1997 r

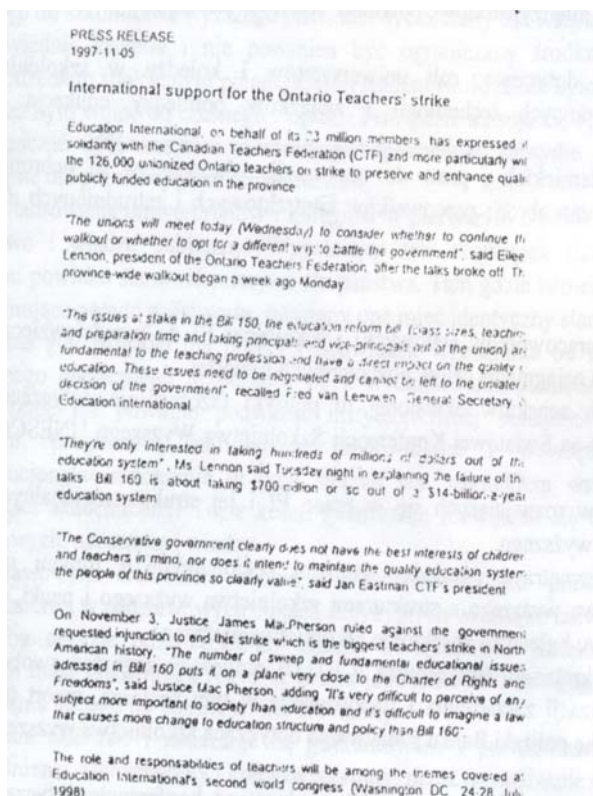
Ontario Teacher's Federation

Science Section of „SOLIDARNOŚĆ” express its solidarity with Canadian Teachers Federation (CTF) in their fight for public education in the province.

President

Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

/-/ Janusz Sobieszcański



„Wiadomości KSN” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Redaguje zespół: **Maria Wesolowska, Janusz Sobieszcański, Krzysztof Schmidt-Szalowski**
Adres redakcji: **Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”**
pl. Politechniki 1 p.148a 00-661 WARSZAWA tel/fax (0-22) 825 73 63,
e mail: wesolowska@delta.SGGW.waw.pl